

A PÁPRÁDI RAB

Zsigmond magyar királyról föl van jegyezve a történelemben, hogy vándorlegénynek sokkal különb volt, mint királynak. Nemhiába idegen származású volt, sokkal jobban is szeretett külső országokban élni, mint itthon.

Egyszer úgy meg talált ülni a csehek közt, hogy álló esztendeig eszébe se jutott a tulajdon országa. Akkor is csak azért jutott eszébe, mert elfogyott az aprópénze. Szalajtotta is haza a kengyelfutóját, hogy szánják meg egy-két szekér arannyal, mert bizony csúfra marad idegen országban.

A magyaroknak már akkor fogytán volt a türelmük, úgy eresztették vissza a követet, ahogy jött. Azt mondták neki, ami aranyforintjuk volt, elgurult, újat meg nem lehet veretni, mert olyan rég nem látták a királyt, hogy már az ábrázatára sem emlékeznek.

No, erre Zsigmond király se tehetett egyebet, mint hogy a kardjára ütött nagy mérgesen.

- Hát hiszen, ha egyéb bajuk nincs, erről majd teszünk! Majd megemlegettetem velük, mikor látták Zsigmond király képét.

Kiválasztott a mulató cimborái közül valami cseh herceget meg egy német gróft. Meg se állt velük az ország határáig, ott is csak azért, mert víg harsonaszóval, nagy lobogólengetéssel álltak elejébe a magyar urak, fehér szakállú országtanácsosok, tüzes szemű harcos daliák.

- Hozott Isten, urunk királyunk! - hajlongtak nagy tisztességtudással.

- De bizony magam igyekszem - csapta félre Zsigmond mogorván a kócsagtollas süvegét -, mert számolnivalóm van veletek.

- Nekünk is fölségeddel - emelte fel méltóságosan ősz fejét az öreg Bebek nádor.

- Ítéletet akarok mondani fölöttek, amiért megsértettétek királyi személyem! - villogott a szeme Zsigmondnak.

Most Gara Imre állt elő, a zászlós bajuszú országbíró.

- Az ország már meg is hozta az ítéletét, királyom-uram - húzta elő bíborbársony köntöse alól az ítéletét, mely kutyabőr pergamenre volt ráfestve szép tarka betűkkel. - Sok hanyagságért, idegenben való csavargásaiért, saját országának elhagyásáért bezárja Zsigmond királyt tulajdon népe harminc napra a páprádi várba.

Kapott volna szegény király a kardjához, de már ekkorra nem volt az oldalán. Elvették tőle, mert nem illeti kard a rabot. S akárhogy hánytavetette magát, bizony rácsukták a páprádi vár legbelső szobájának az ajtaját. Az előtte való szobába a cseh herceget rekesztették, azon innen meg a német grófnak adtak szállást. Ha egyik voltak a királlyal jóban, legyenek egyik a rosszban is.

Hogy aztán sok kulcsörömpölés, ajtócsapkodás, kapunyikorgás után elszéledtek a magyar urak, Zsigmondnak az volt az első gondolata, hogy lehetne ebből a kalickából kiszabadulni.

- Hiszen csak még egyszer kardot vehessek a kezembe! - csikorgatta a fogát, s tehetetlen dühében nagyot ütött az ajtó kilincsére.

Abban a percben felpattant az ajtó, s a rab király szembe találta magát a rab herceggel.

- Nini, hát te is itt vagy? - bámult rája. - Ej, de jó, hogy ezt az ajtót elfelejtették bezárni! Nézzük meg csak a másikat is!

Hát a másik ajtó is kinyílt. A szoba sarkában ott törte az ijedség a német grófot, se holt, se eleven nem volt, csak akkor tért magához, mikor Zsigmond megbíztatta:

- Ne félj, szolgálóm, úgy nézem, nem is vagyunk mi itt foglyok!

A nagy puszta termekben, a kongó folyosókon, az üres várudvarban egy lelket se találtak. Hanem a konyhában megtalálták a szakácsot, aki valami rettenetesen nagy tortát gömbölygetett a sütődeszkán. Nem sok ügyet vetett a látogatókra, s nagyon foghegyről válaszolt, mikor a király azt kérdezte tőle, hogy ki őrzi őket ebben a záratlan tömlőben.

- Hát kit-kit a saját becsülete. Engem ez a nagy bolond torta, ni, mert már ki se férek tőle az ajtón.

No, a Zsigmond rabtársainak se kellett egyéb! Szaladtak a várkapuhoz: hát nyitva volt az is! El is nyargaltak úgy, hogy csak futtukban kiabáltak vissza Zsigmondnak: tartson velük ő is!

- Nekem nem lehet - csóválta a fejét a rab király. - Engem őríz a becsüлетem. Tisztelnem kell azt a népet, amelyik még akkor is bízik a királyában, mikor fogollyá teszi.

S amit mondott, állta is Zsigmond király. Harminc napig nem lépte át a páprádi vár nyitott kapuját. Igaz, hogy akkor vállukon vitték ki a magyar urak. Azt mondták, meg kell becsülni azt a királyt, aki nemzete ítéletét még akkor is tiszteletben tartja, mikor az rabbá teszi őt.